

РЕШЕНИЕ

№ 399

гр. Варна, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Иванка Д. Дрингова Въззивно гражданско дело № 20213100501581 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх. № 288339/25.05.2021г. от А. Д. Д., ЕГН *****, от гр. ****, чрез пълномощника му адв. В.Д. от АК – Варна, със съдебен адрес гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 61, офис 35, срещу решение № 261515 от 05.05.2021г., постановено по гр. дело № 7454/2020г. на Районен съд – Варна, 34-ти състав, с което са отхвърлени предявените от въззивника срещу „Терем – КРЗ Флотски арсенал – Варна“ ЕООД, ЕИК 103882821, със седалище и адрес на управление гр. Варна, м. „Лъджата“, обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 357 от КТ и чл.128, т.2 от КТ.

В жалбата е изразено становище за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Изразява с е несъгласие с правните изводи на първоинстанционния съд, че описанието на дисциплинарното нарушение е достатъчно индивидуализирано от обективна и субективна страна, както и че с допълнително споразумение от 01.08.2018г. е изменен трудовият договор между страните, като е отпаднала уговорката за заплащане на претендираното допълнително възнаграждение. Отправеното искане е за отмяна на решението и за постановяване на друго, с което да се уважат предявените иски, както и за присъждане на направените разноски по делото. В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна по жалбата, в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение, което намира за правилно и законосъобразно и се моли за неговото потвърждаване. Претендира се присъждане на направените съдебни разноски пред настоящата инстанция.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано въз основа на искова молба от А. Д. Д. срещу

„Терем – КРЗ Флотски арсенал – Варна“ ЕООД, с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 357 КТ и чл. 128, т. 2 КТ.

В исковата си молба ищецът излага, че е в трудово правоотношение с ответното дружество за длъжността „корабен ел. заварчик двойни дъна затворени съдове II“. Сочи, че със заповед № РД-08-6/07.05.2020г. му е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“, която заповед счита за незаконосъобразна. Намира наложеното дисциплинарно наказание за незаконно поради неспазване на формалните изисквания на Кодекса на труда, както и поради липса на извършено нарушение. Ищецът сочи, че от заповедта не става ясно за какво нарушение на трудовата дисциплина е наказанието. На следващо място изтъква, че в мотивите на заповедта работодателят не е посочил какво е началото и края на работното време в дружеството, какво е работното време на длъжността и в какво се състои неуплътняването на работното време за длъжността. Твърди също, че при определяне на наказанието наказващият орган не е взел предвид и не е събрал всички необходими доказателства за изясняване на фактическата обстановка, както и че е налице несъразмерност по смисъла на чл. 189, ал. 1 КТ. Ищецът оспорва твърденията на работодателя си, че на 21.04.2020г. не е работил на кораб „Ахелой“ повече от 5 часа в затворен съд. Твърди, че на процесната дата е извършвал заваръчна дейност в затворен съд от сутринта до 14,30 часа, след което е изпълнявал други задължения до края на работното време. Навеждат се твърдения за немотивираност на процесната заповед. В заключение се сочи, че ищецът е назначен на длъжността си с работно време 7 часа – намалено работно време, съгласно чл. 3, т. 14 от Наредба за определяне на В.ете работи, за които се установява намалено работно време /Обн. ДВ. Бр. 103 от 23.12.2005г./. С оглед на изложените факти моли съда да признае за незаконно и да отмени дисциплинарното наказание „Предупреждение за уволнение“.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ ищецът сочи, че в трудов договор № 747/25.05.2015г. между страните е уговорено допълнително възнаграждение като социални разходи в размер на 150 лв. В допълнително споразумение № 551/02.01.2018г. към трудовия договор е определено да се изплаща допълнително възнаграждение с постоянен характер поради спецификата на работата и рискови условия на труд в размер на 150 лв/месечно. Сочи, че от месец 01.01.2019г. не му е изплащало допълнително възнаграждение, което е уговорено с индивидуален трудов договор поради спецификата на работа и рискови условия на труд в размер на 150 лв/месечно. Предвид това моли съда да осъди ответното дружество да заплати сумата в размер на 2700 лв., представляваща допълнително възнаграждение с постоянен характер за периода от 01.01.2019г. до 30.06.2020г.

В срока по чл. 131 ГПК, ответното дружество депозиращо отговор на исковата молба, с който оспорва исковете като неоснователни. Счита обжалваната заповед за правилна и законосъобразна. Поддържа, че са спазени всички изисквания на КТ, като заповедта е издадена от надлежен орган, в същата се съдържат данни за нарушението, наложеното наказание и законния текст въз основа на който се налага, описание на нарушението и време на извършването му. В тази връзка твърди, че дисциплинарното производство е образувано след депозиране на рапорт от Благомира Б., в който е изложено, че ищецът и още двама служители са напуснали преждевременно работното си място, каквото поведение същите са имали многократно, въпреки отправените устни забележки от страна на прекия им ръководител. По повод твърдяното в рапорта и на основание чл. 193, ал. 1 КТ от ищеца са изискани обяснения във връзка с преждевременното напускане на работа от кораб „Ахелой“, като му е предоставен и депозиращия рапорт от началника на цех „Корпусен“. В дадения му срок ищецът е представил обяснения, в които не е отрекъл, че на 21.04.2020г. е тръгнал от работа, като е аргументирал това свое действие с факта, че за заварчиците на двойни дъна и затворени пространства е въведено намалено работно време. По повод последното ответникът твърди, че е въведена промяна в длъжностната характеристика на Д., като е отпаднало задължението в основните отговорности за работа в затворени съдове с двойни дъна, поради което и служителите заемащи длъжността „корабен ел.заварчик двойни дъна и затворени съдове“ в по-голямата си част от работното време не работят в затворени

пространства. Поради последното и в съответствие с чл. 4 от Наредба за определяне на В.ете работи, за които се установява намалено работно време в КТД на дружеството от 2019г. е установен списък на професиите работници, ползващи намален работен ден, представляващо Приложение № 2, в което е посочено, че условие за ползване на намален работен ден е работа в затворен съд над 5 часа. Взимайки предвид извършеното нарушение, обясненията, дадени от ищеца, факта, че извършеното нарушение не е еднократно, както и че Д. не е изпълнил нарежданията на ръководителя си, задължение вменено му с Правилника за вътрешния ред в предприятието и длъжностната характеристика, му е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение. Предвид всички изложени по-горе съображения счита оспорената заповед за законосъобразна, а наложеното наказание за съразмерно на извършеното нарушение.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ ответникът сочи, че с допълнително споразумение № 1346/01.08.2018г. към трудовия договор на ищеца, същият е бил изменен, като основното трудово месечно възнаграждение е увеличено на 720 лв. и е отпаднало задължението за начисляване на допълнително възнаграждение като социален разход. Считано от датата на подписване на допълнителното споразумение, трудовото възнаграждение се формира на база вътрешен правилник за работната заплата, установен в дружеството.

С обжалваното решение предявените искове са отхвърлени изцяло, като неоснователни.

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл.269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Варненският окръжен съд, с оглед наведените оплаквания и след преценка на събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори, а и от представения трудов договор е видно, че ищецът към датата на налагане на атакуваното наказание е бил в трудово правоотношение за длъжността „корабен ел.заварчик двойни дъна затворени съдове” при ответника „Терем КРЗ-Флотски аресенал-Варна“ ЕООД, при уговорен 8-часов работен ден, като продължителността на същия не е променян със сключените последващи допълнителни споразумения.

Дисциплинарното наказание е наложено със заповед № РД-08-6 от 07.05.2020г. на Д.С., в качеството му на управител на „Терем КРЗ-Флотски аресенал-Варна“ ЕООД, затова че на 21.04.2020г. служителят А. Д. Д. е напуснал работното си място един час по-рано от изтичане на работно му време, установено с рапорт № 785/22.04.2020г. на началник цех „Корпусен“. Наказващият орган е приел, че с преждевременното напускане на работа и неуплътняване на работното време служителят е нарушил трудовата дисциплина по смисъла на чл. 126, т. 1, т. 3 КТ. Определил е тежестта на нарушението като средна, но не маловажна, поради което и на основание чл. 192, ал. 1, чл. 188, т. 2, вр. чл. 187, ал. 1, т. 1 КТ е наложил на ищеца дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“.

Вмененото дисциплинарно нарушение е станало достояние на дисциплинарно наказващия орган от рапорт № 785/22.04.2020г. от Благомира Б. - началника на цех 4.1 „Корпусен“, в което е посочено, че е установено нарушение на трудовата дисциплина на 21.04.2020г., на която дата ел. заварчици от звено „413“, включително и ищецът, са напуснали работното си място – кораб „Ахелой“ преди края на работния ден – около 14.30ч. Посочено е, че в процеса на работа посочените работници многократно преждевременно напускат работа с мотив, че работното им време е 7 часа, независимо от мястото на работа. Посочените в рапорта работници не са работили повече от 5 часа в затворен съд. Същите не уплътняват работното си време, отправяни са им забележки неведнъж, като системните

нарушения на трудовата дисциплина не са прекратени. Посочено е, че са безотговорни към поставените задачи, не може да се разчита на тях за оставане след работно време или извънреден труд в почивни дни; демонстрират незаинтересованост към поставените срокове. Поради горното е направено предложение посочените в рапорта работници да бъдат наказани.

С писмо на управителя на ответното дружество, връчено на ищеца на 29.04.2020г., от последния са изискани писмени обяснения във връзка с коментирания по-горе рапорт № 785/22.04.2020г., в тридневен срок от датата на връчване. Обяснения от ищеца са постъпили на 30.04.2020г., като в същите ищецът е посочил, че на 21.04.2020г. е работил на кораб „Ахелой“ и е напуснал същия в 14.30ч., тъй като заварчиците, които работят в двойни дъна и заварят съдове се водят на намалено работно време.

Представени по делото са и длъжностните характеристики за заеманата от ищеца длъжност (л. 82-83 и л. 88-89), като в според последно връчената му (на 01.04.2016г.) сред основните задължения и отговорности, присъщи за заеманата от ищеца длъжност е да заварява конструкции, всички В.е чугун и цветни метали и сплави, като познава мерките за противопожарна безопасност и охрана на труда при работа на кораб и в затворени съдове (за разлика от длъжностната характеристика, връчена на Д. на 25.05.2015г., в която е предвидено единствено работа в затворени съдове с двойни дъна, цистерни - т. 7).

Видно от приетия по делото Правилник за вътрешния трудов ред в „Терем – КРЗ Флотски арсенал – Варна“ ЕООД, че сред основните задължения на работниците и служителите е да използват цялото работно време за изпълнение на функционалните си задължения, както и да изпълняват заповедите и разпорежданията на работодателя, произтичащи от трудовия договор и длъжностната характеристика. В раздел 4, т. 4.1.1 е посочено, че редовното работно време е 8 часа, като за работниците и служителите на 8-часов работен ден той започва в 07.35ч. и завършва в 16.15ч. с обедна почивка за работниците от производствените структури от 11.45ч. до 12.25ч. Ищецът Д. е декларирал, че е запознат с Правилника за вътрешния трудов ред (изрично в сключените допълнителни споразумения към трудовия договор, включително и в това от 01.01.2020г. – л. 94).

Приобщен към доказателствения материал по делото е между ответника и синдикалната организация при дружеството колективен трудов договор от 27.02.2020г., в който в чл. 13 е предвидено, че продължителността на работното време през деня и седмица е законоустановеното за страната, като в чл. 14 е посочено, че за определени служители и работници се установява намалено работно време. Списъците на длъжностите, за които е установено намалено работно време, съставляват Приложение № 2 към КТД. Видно от същото (л. 158) за длъжността „корабен ел.заварчик в затворени съдове и двойни дъна“ е предвидена продължителност на работния ден от 7 часа, при работа в затворен съд над пет часа.

Събрани в хода на производството са и гласни доказателства чрез разпит на свидетелите В.С.Л. – воден от ищеца и Б.А.Б. и П.Й.В. – водени от ответника.

Свидетелят Л. излага, че работи с ищеца в една бригада, като извършват заваровъчна работа, повечето време на кораб. Конкретно се излага, че на 21.04.2020г. изпълнявали трудовите си задължения на военен кораб „Ахелой“, като е имало работа както вътре в кораба, така и навън. Няма конкретен спомен на процесната дата къде точно са работили с ищеца – вън или вътре в кораба. Тръгнали си от кораба около 14.45ч. Изчакали да свърши работното време и си тръгнали. След като са слезли от кораба не им е възлагана друга задача. Излага, че по принцип от ръководителите, синдикатите и служителите в медицинския пункт знае, че заварчиците са на 7-часов работен ден, без значение къде се работи. От 2020г. са се променили нещата и започнали да ги карат да работят по 8 часа.

Свидетелката Б. излага, че на 21.04.2020г. бригадата на ищеца е работила на военен кораб „Ахелой“ по външната му обшивка, като Д. цял ден е заварявал на кила и не е работил вътре в кораба. В 14,24ч. заместник-началник цех се обадил на свидетелката, че А.н и други негови колеги си тръгнали. След като са напуснали кораба не им са им възлагани други

трудови задължения.

И свидетелят В. установява, че на процесната дата ищецът е работил на посочения кораб и си е тръгнал около 14.30ч. Няма спомен къде точно е работил ищеца, но излага, че на посочената дата е имало работа по външната част на кораба.

Видно от ЛТД на ищеца, че при възникване на трудовото правоотношение страните са уговорили основно месечно трудово възнаграждение в размер на 480 лева, платимо до 30-то число на месеца, следващ месеца на начисляване на заплатата (трудов договор № 747/25.05.2015г. – л. 80-81). В т. 6 от трудовия договор са уговорени и дължимите на работника допълнителни възнаграждения, както следва: клас прослужено време 22% и социални разходи от 150 лева. С допълнително споразумение № 1346/01.08.2018г. е уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 720 лева, което е посочено, че се формира на база ВПРЗ, като е отпаднало условието на трудовия договор за изплащане на допълнително възнаграждение в размер на 150 лева за специфична работа и рискови условия на труд.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 193, ал.1 от КТ вменява в задължение на работодателя преди налагането на дисциплинарно наказание да изслуша или приеме писмени обяснения на работника. Тези обяснения трябва да са поискани във връзка с дисциплинарната процедура по повод налагането на дисциплинарно наказание. Работникът следва да ги дава със знанието и по повод налагането на дисциплинарно наказание. В тежест на работодателя е да докаже, че е спазил процедурата по чл.193 от ГПК. В тази връзка въззиваемият е ангажирал доказателства пред първата инстанция, а и въззивникът не отрича факта да са му поискани и съответно да е дал писмени обяснения, което обосновава извод за спазване на законовата процедура по цитираната разпоредба преди налагане на дисциплинарното наказание.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал.1 от КТ, заповедта, с която се налага дисциплинарно наказание следва да бъде мотивирана и да са посочени нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Заповедта за уволнение трябва да съдържа фактите, на които се позовава административно - наказващия орган, даващи му основание да наложи дисциплинарното наказание. Фактическото нарушение, обусловило налагането на дисциплинарното наказание следва да бъде конкретно определено. Изискването за мотивиране на заповедта, с която се налага дисциплинарно наказание е с оглед преценка на условието за еднократност на наказанието, за съобразяване на сроковете по чл.194 от КТ и за възможността на наказаниа работник да се защити ефективно. В процесната заповед достатъчно ясно и подробно са описани нарушителя и допуснатото от него нарушение на 21.04.2020г., поради което следва да се приеме, че процесната заповед е издадена от компетентно лице, разполагащо с правомощието да налага дисциплинарни наказания и при спазване изискванията на императивните разпоредби на чл.193, чл.194 и чл.195 от КТ.

Предвид липсата на процесуални основания за отмяна на наложеното наказание, спорът следва да се разгледа по същество.

Съобразно императивните разпоредба на чл. 126, т. 1 и т.3 от КТ, работникът или служителът е длъжен да се явява навреме на работа и да бъде на работното си място до края на работното време, както и да използва цялото работно време за изпълнение на възложената му работа. Като обект на дисциплинарни нарушения, трудовите задължения следва да произтичат от съдържанието на конкретното трудово правоотношение. При направеното от ищеца оспорване, в тежест на ответника е да установи по пътя на пълно главно доказване наличието на дисциплинарни нарушения и тяхното съответствие с фактическите основания, изложени в заповедта за дисциплинарно наказание.

Между страните липсва спор относно осъществяването на фактите, свързани с напускане на въззивника на военния кораб „Ахелой“ в 14.30ч. От събраните по делото писмени доказателства се установява, че уговорената с трудовия договор продължителност на работното време на въззивника е 8 часа, като и че в КТД е уговорено за намалено

работно време от 7 часа за работниците, заемащи длъжността „корабен ел.заварчик в затворени съдове и двойни дъна“, но при условия, че полагат труд в затворен съд над пет часа. По делото не са ангажирани доказателства, от които да се установява, че на конкретната дата въззивникът да е работил в затворен съд и то повече от пет часа. Обратно, от събраните гласни доказателства се установява, че Д. е изпълнявал възложената му работа на открито, по кила на посочения кораб. Следователно, работникът не е можел да се ползва от намаленото работно време и е следвало да изпълнява трудовите си задължения в рамките на 8-часов работен ден и съобразно на установеното с Правилника за вътрешния трудов ред и работно време. Като е напуснал мястото, на което в съответния ден е полагал труд – кораб „Ахелой“, въззивникът преждевременно е напуснал работното си място, като за времето до приключване на работния ден – 16.15ч. не е престирил труд, с което не е използвал цялото работно време за изпълнение на възложеното му работа. Установеното обуславя извод за доказаност на извършеното от въззивника нарушение на трудовата дисциплина, станало причина за налагането на дисциплинарно наказание.

По изложените съображения и в рамките на въззивните оплаквания настоящият състав намира заповедта, с която е наложено дисциплинарно наказание, за законосъобразна. Предявеният иск за отмяна на наложеното дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

Основно задължение на работодателя по едно трудово правоотношение е срещу престираната му според уговорената работна сила, да заплаща уговореното трудово възнаграждение в уговорените срокове. От събраните по делото писмени доказателства се установява, че при възникване на трудовото правоотношение страните са уговорили заплащане на основно трудово възнаграждение и на допълнително такова за социален разход в размер на 150 лева. С последващи допълнителни споразумения от 01.07.2015г., 01.01.2016г., 20.04.2016г., 01.07.2017г. и 02.01.2018г. е увеличаван размера на основното трудово възнаграждение, а допълнителното възнаграждение неизменно е оставало в първоначалния си размер. С допълнително споразумение от 01.08.2018г. е изменен трудовият договор на ищеца, като е отпаднала уговорката за заплащане на посоченото допълнително възнаграждение. Такава уговорка липсва и в последващото споразумение от 01.01.2020г. Последните допълнителни споразумения са подписани от страните, без възражения и не са релевирани оплаквания досежно тяхната действителност. Същите са съобразени с разпоредбата на чл.118, ал.1 от КТ и с тях е отпаднало задължението на работодателя да заплаща допълнително възнаграждение за социални разходи на работника. По изложените съображения исковата претенция по чл.128, ал.1 от КТ се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Като е достигнал до идентични правни изводи, първоинстанционният съд е постановил правилен и законосъобразен акт, който следва да бъде потвърден.

Съобразно отправеното искане и на основание чл.78, ал. 3 от ГПК въззивникът следва да заплати на въззиваемата страна сумата от 450 лв., представляваща сторени разноски във въззивното производство за заплащане на адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, съставът на Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261515 от 05.05.2021г., постановено по гр. дело № 7454/2020г. на Районен съд – Варна, 34-ти състав, с което са отхвърлени предявените от А. Д. Д., ЕГН *****, от гр. **** срещу „Терем – КРЗ Флотски арсенал – Варна“ ЕООД, ЕИК 103882821, със седалище и адрес на управление гр. Варна, м. „Лъджата“, обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 357 от КТ и чл.128, т.2 от КТ.

ОСЪЖДА А. Д. Д., ЕГН *****, от гр. **** да заплати на „Терем – КРЗ

Флотски арсенал – Варна“ ЕООД, ЕИК 103882821, със седалище и адрес на управление гр. Варна, м. „Лъджата“, сумата от **450 лв. /четиристотин и петдесет лева/**, представляваща направени разноси пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване, на осн. чл. 280, ал. 3, т. 3 от КТ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____